

strækkelige til, at de ansatte undtages fra lovens ordning. På baggrund af denne praksis foreslås på den ene side, at loven udtrykkeligt nævner, hvilke klare tilfælde der uden videre falder uden for lovens ordning, og på den anden side, at der indføres et krav om, at der må indhentes en udtrykkelig godkendelse af den private ordning i andre, d. v. s. i de mere tvivlsomme tilfælde, men altså kun i disse.

Når den ansatte har ret til fuld løn under sygdom uden nogen karenstid, må det anses for tilstrækkeligt, såfremt løn under sygdom er sikret ham i en noget kortere periode, end loven ville sikre ham dagpenge. I overensstemmelse med den praksis, der hidtil er fulgt, foreslås derfor fastsat, at det er tilstrækkeligt, hvis fuld sygeløn er sikret i mindst 3 måneder. Dette tidsrum svarer til den mindste sikring, som i almindelighed gælder for funktionærer, som ifølge funktionærloven efter $\frac{1}{2}$ års ansættelse har krav på et opsigelsesvarsel fra arbejdsgiverens side på mindst 3 måneder. Sådanne ordninger, der ofte anvendes for personer med funktionærlignende status, bør uden videre træde i stedet for lovens ordning.

For andre private ordninger, der indeholder bestemmelse om løn eller dagpenge under sygdom, må det derimod anses for påkrævet, at der kan foretages en bedømmelse af, om ordningen opfylder lovens krav. Det foreslås derfor, at det udtrykkeligt foreskrives, at sådanne ordninger skal forelægges direktøren for sygekassévæsenet til godkendelse. Ved afgørelsen vil efter omstændighederne kunne tages fornødent hensyn til andre forhold til sikring af de pågældendes rettigheder end f. eks. dagpengesatserne alene, jfr. at formuleringen ligesom hidtil kræver, at ordningen „som helhed ikke stiller ... ringere“.

Af bevismæssige grunde foreslås det endvidere, at overenskomsten eller aftalen skal foreligge skriftlig, hvilket man allerede i hidtidig praksis har søgt at gennemføre.

Til nr. 25.

Forslaget imødekommer et ønske, der fra flere sider er rejst om, at enkepensionister får adgang til lønarbejderdagpenge i lighed med, hvad der gælder for invalidepensionister. Der kan herved henvises til, at en kvinde, der er blevet enke efter det fyldte 45. år, uden videre har ret til pension, såfremt hun forsørger 2 eller flere børn og ellers har ret til pension fra det fyldte 55. år. Der er således ofte tale om yngre personer, der i betydeligt omfang deltager i det almindelige erhvervsliv — i mange tilfælde for af hensyn til børnenes forsørgelse og uddannelse at supplere enkepensionen. Når enkepensionisten (i reglen ved det 62. år) overgår til at

være folkepensionist, vil retten til lønarbejderdagpenge ophøre ligesom for andre, der oppebærer indtægtsbestemt folkepension.

Det bemærkes i denne forbindelse, at § 49, stk. 3, nr. 5, ikke er nævnt i § 57, stk. 2, blandt de regler, der fritager lønarbejdere for bidragspligten i § 57. Hidtil er dette bidrag derfor afkrævet de pensionister, som omfattes af § 49, stk. 3, nr. 5. Det er ikke praktisk muligt at gennemføre en automatisk bidragsfritagelse, da man ikke bør pålægge arbejdsgiverne en forpligtelse til at have kendskab til de ansattes pensionsforhold, og en lovmæssig fritagelse ville derfor medføre en række tilbagebetalingssituationer. Da det imidlertid er urimeligt at afkræve de pågældende et bidrag til en ydelse, de ikke er berettiget til at oppebære, vil socialministeriet ændre de administrative forskrifter således, at arbejdsgiveren ikke skal afkræve arbejderbidrag og heller ikke selv skal betale bidrag, når pågældende dokumenterer, at han er afskåret fra dagpengerefter § 49, stk. 3, nr. 5. Dette kan gennemføres administrativt, da § 57 alene fastslår, at der i de tilfælde, som omfatter § 49, stk. 3, nr. 1-4, er en ubetinget ret til i kraft af ansættelsesforholdet at være fritaget for bidrag, men ikke i sin form afskærer fra at indfortolke den nævnte yderligere fritagelsesmulighed.

Til nr. 26.

Det har i praksis vist sig, at det i en række tilfælde er uheldigt, at retten til dagpenge for en arbejdsløs ubetinget er afhængig af, at pågældende har ret til understøttelse fra en arbejdsløshedskasse. Betingelsen om understøttelsesret tilsigter i princippet at lade dagpengene være erstatning for et ved sygdommen forårsaget tab af arbejdsløshedsunderstøttelse fra en anerkendt arbejdsløshedskasse, jfr. § 49, stk. 1, men den har dog som sit praktiske hovedformål særlig at betinge retten til dagpenge af konstateringen af et vist tilhørsforhold til arbejdsmarkedet. Under hensyn hertil foreslås det, at betingelsen ophæves for de tilfælde, hvor understøttelsesretten alene mangler på grund af forskellige særligt for arbejdsløshedslovgivningen gældende regler. Forslaget giver derimod ikke ret til dagpenge for arbejdsløse i de tidsrum, hvor der f. eks. som straffeforanstaltning er idømt dem karantæne, eller arbejdsløse, som f. eks. har mistet understøttelsesret på grund af uberettiget vægring imod at overtage anvist arbejde.

Til nr. 27.

Ændringen, der er redaktionel, er begrundet med samspillet med § 49, stk. 3, nr. 4.